

– Az lenne a legbiztonságosabb, ha minden szobában lenne egy – magyaráztam. – Ha hirtelen arra ébred álmából, hogy tűz van, nem emlékszik rá, hogy hol is hagyta utoljára a poroltót. Egy pillanatnyi bizonytalankodás pedig sorsdöntő lehet.

– Akkor talán én kettőt kérek – döntötte el Lindroos. Latvala beérte egy névjegykártyával. Nocsak, nem is olyan ostoba! Megvártam, amíg Lindroos aláírja a szerződést, majd lementem, hogy az autó csomagtartójából felhozzak két poroltót.

– Nos, hová tegyük? – kérdeztem odafenn. – Messze lakik?

– A nyolcadik emeleten – mondta Lindroos.

– Felvigyük? Megnézhetném, hogy hol lennének a legjobb helyen.

Lindroosnak szőnyegpadlóval borított egyszobás lakása volt. Az egyik poroltót a hálófülke sarkába, a másikat az előszoba fogasa alá tettem. Úgy tűnt, Lindroosnak vékony karja van, nem igazán bírná ezeket emelgetni. Akár róla is szólhat majd a hatvankettes számú újságkivágás.

– A poroltók oldalán finnül és svédül talál használati utasítást, illetve magyarázatot az ábrákhoz – mondtam. – Érdemes a tudnivalókat átismételni, ha kezdenek feledésbe merülni. Nem árt akár előre gyakorolni is egy kicsit.

– Hogyne – erősítette meg Lindroos.

Adtam neki is egy névjegykártyát a készülék utánöltésére gondolva, és arra biztattam, hogy próbálja ki néha a poroltót a fürdőszobában. Lindroos visszajött velem Latvala lakásába, mindkettőjünkkel kezét fogtam.

– Olyan jó, hogy erre járt – hálálkodott Lindroos. Tekintetében halálfélelem villant.

– Ez Törökországból van – mondtam, és a képre mutattam. – Kaléból.

– Egy vándorművésztlől vettem mindegyiket – mondta Latvala. – Én nem tudom, honnan származnak. – Latvala lefújta a nem létező port a kép üvegéről. – Elmondta, hogy ő maga festette a helyszínen. Annyira különleges volt a fény, hogy ecsetet kellett ragadnia.

– Magának nagy szerencséje van – mondtam. – Gyönyörű, különleges kép. Ami engem illet, én nem ismerem fel az igazán szép dolgokat, inkább gyakorlatias ember vagyok.

Lementem az ötödikre. Már a csengő gombján volt az ujjam, amikor hirtelen megtorpantam. Leguggoltam, és megvizsgáltam a küszöböt, beszimatoltam a levélnyíláson. Magamra erőltettem a nevetést.

– Jó napot, Jonni Alho vagyok – mondtam az ajtónak. – Több száz embert mentettem már meg a haláltól. Fiatalabb koromban éppen az ellenkezőjét tettem, koporsókat árultam egy temetkezési vállalatnál. Aztán megjött az eszem, és visszatértem az élethez, ami kiegyensúlyozott és nemes érzés. Most poroltókat árulok, egyesek szeretnének megmenekülni, mások nem. Megengedi, hogy bemenjek?

Megnyomtam a csengőt.

Raitsits Tivadar fordítása

ORVOKKI VIRONEN

Istenhozzád-idő II.

*Éjjel,
mikor a fák és a lovak
lehorgasztják fejüket,
és az álom ringatja őket,
három hatalmas, fehér pünkösdirózsa-hold
vándorol szakadatlan
oda-vissza, a fekete szélben.
Szívemben
a rohanó órák ingája
a kamra falába ütközik,
oda-vissza,
és a lovak felemelik fejüket
minden egyes ütésre,
a holdvilágban
várják a szívszakadás hangját.
A csendet.*

Szj Enikő fordítása